

ESHÂB-I KİRÂMIN ÜSTÜNLÜKLERİ

Nişâncızâde denmekle anılan Muhammed bin Ahmed efendinin “rahime-hullahü teâlâ” birçok kitâblardan topluyarak hâzırladığı (**Mir’ât-ı kâinât**) adındaki türkçe târîh kitâbı, Eshâb-ı kirâmın büyüklüğünü, kıymetlerini kısa ve açık anlatmaktadır. Biz de, bu kitâbdan, olduğu gibi aşağıya alıyoruz. Nişâncızâde, hicretin 962 yılında tevellüd, 1031 [m. 1622] yılında vefât etmiştir. Kitâbını on-dördüncü Osmânî pâdişâhı olan birinci sultân Ahmed hân zemânında temâmlamıştır.

Sahâbî kime denir: Âlimlerin çoğuna göre, kadın veyâ erkek, çocuk veyâ büyük bir müslimân, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimizi çok az da olsa, bir kerre görürse, kör olan, bir kerre konuşursa ve îmân ile vefât ederse, buna sahâbî denir. Kâfir iken görüp de, Resûlullahın vefâtından sonra îmâna gelen veyâ müslimân iken görüp, sonra mürted olan, sahâbî değildir. Sahâbî olduktan sonra mürted olup, Resûlullahın vefâtından sonra, tekrâr îmâna gelen, sahâbî olur. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Cin sınıfına da Peygamber olduğu için, Cin de, sahâbî olur. Birkaç sahâbîye (**Eshâb-ı kirâm**) veyâ (**Sahâbe**) denir.

Eshâb-ı kirâmın üstünlüğü: (**Mevâhib-i ledünniyye**) kitâbında deniliyor ki, Peygamberlerden ve meleklerin üstünlerinden sonra, bütün yaratılmışların en üstünü, Eshâb-ı kirâmdır “aleyhimürrıdvân”. Eshâb-ı kirâmın her biri, bu ümmetin hepsinden dahâ üstündürler. Muhammed aleyhisselâmın Peygamber olduğuna inanan herkese, ya’nî her müslimâna, hangi ırktan, hangi memleketten olursa olsun, Muhammed aleyhisselâmın ümmeti denir. Biz müslimânlar, Muhammed aleyhisselâmın ümmetiyiz. Her ne kadar, bir hadîs-i şerîfde, (**Ümmetim yağmur gibi hayrlıdır. Önce gelenler mi, sonra gelenler mi dahâ hayrlıdır bilinemez**) buyuruldu ise de, sevâbın çok olması, dahâ üstün olmağı göstermez. Çünkü, Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” görmek gibi üstünlük olamaz. Eshâb-ı kirâm “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’în”, Şâmî feth etdikleri zemân, hıristiyanlar bunları görünce, güzel hâllerine şaşdılar ve bunlar Îsâ aleyhisselâmın eshâbı olan Havârîlerden dahâ üstündürler dediler ve bunu söylerken yemîn etdiler. Düşmanın da şâhid olduğu bir üstünlüğe kim ne diyebilir?

Âl-i İmrân sûresinin yûzonuncu âyet-i kerîmesinde meâlen, (**Siz ümmetlerin hayrlısiniz**) ve Tevbe sûresinin yüzüncü âyet-i

kerîmesinde meâlen (**Önce müslimân olanlardan, Muhâcirlerin ve Ensârın önce gelenlerinden ve bunların yolunda gidenlerden Allahü teâlâ râzıdır ve bunlar da, Allahü teâlâdan râzıdırlar. Allahü teâlâ bunlar için, Cennetler hâzırladı. Bu Cennetlerin altından nehrler akmaktadır. Bunlar Cennetlerde sonsuz olarak kalacaklardır**) buyuruldu. Bir hadîs-i şerîfde, (**Eshâbımı söğmeyiniz! Eshâbımdan sonra gelenlerden bir kimse, dağ kadar altın sadaka verse, Eshâbımdan birinin bir avuç arpa vererek kazandığı sevâba veyâ yarısına kavuşamaz**) buyuruldu. Münâvînin ve Beyhekînin bildirdikleri hadîs-i şerîfde, (**Eshâbım gökdeki yıldızlar gibidir. Herhangi birisine uyarsanız, hidâyete kavuşursunuz!**) buyuruldu. Bir hadîs-i şerîfde, (**Eshâbıma düşmanlık etmekten sakınınız! Allahdan korkunuz. Onları seven, beni sevdiği için sever. Onlara düşmanlık eden, bana düşmanlık etmiş olur. Onları inciten, beni incitmiş olur. Beni inciten de, elbette Allahü teâlâyı incitir**) buyuruldu. Bir hadîs-i şerîfde, (**İnsanların en iyisi, benim zemânımda bulunan müslimânlardır. Onlardan sonra en iyisi, onları görenlerdir. Onlardan sonra da en iyisi, onları görenleri görenlerdir. Onlardan sonra gelenlerde iyi olmıyanlar da vardır**) buyuruldu. Başka bir hadîs-i şerîfde, (**Ümmetimin en iyisi, benim bulunduğum zemânda olanlardır. Onlardan sonra en iyisi, onlardan sonra gelenlerdir. Onlardan sonra da en iyisi, dahâ sonra gelenlerdir**) buyuruldu. Münâvînin ve Tirmüzînin bildirdikleri hadîs-i şerîfde, (**Beni gören ve beni görenleri gören bir müslimânı Cehennem ateşi yakmaz**) buyuruldu. Bu âyet-i kerîmeler ve hadîs-i şerîfler, Eshâb-ı kirâmın “radıyallahü teâlâ anhüm ecma’în” üstünlüğünü açıkça göstermektedirler.

Eshâb-ı kirâmın hepsini “radıyallahü teâlâ anhüm ecma’în” üstün bilmemiz, sevmemiz lâzımdır. Akâid kitâblarında, söz birliği ile deniliyor ki: (Eshâb-ı kirâmın herbirini büyük ve üstün bilmek, hepsine iyi gözle bakmak, herbirinin âdil ve sâlih olduğuna inanmak lâzımdır. Hiçbirine dil uzatmamak, la’net etmemek, düşmanlık etmemek ve bir kısmını sevmek için başka Sahâbîlere düşman olmaktan sakınmak lâzımdır. Bir kısmına düşmanlık ederek, söğerek, kötülüyerek, başka kısmın sevilmiş olacağını sanmaktan kaçınmalıdır. Böyle olduğu kesin vesîkalarla, kuvvetli senetlerle isbât edilmiştir).

Sahâbeden birini, ondan dahâ yüksek bir sahâbîden, dünyâdaki işlerinden dolayı dahâ çok sevmek, fekat ötekinin dahâ üstün olduğuna inanmak günâh değildir. Meselâ bir kimse, hazret-i Alînin “radıyallahü teâlâ anh” evlâdından olsa, ya’nî seyyid olsa, bunun için hazret-i Alîyi hazret-i Ebû Bekirden dahâ çok sevse, fekat

âhret için, hazret-i Ebû Bekri hazret-i Alîden üstün tutsa, günâh olmaz. Çünkü, dünyâ muhabbeti, insanın elinde değildir.

Ehl-i sünnetin temel kitâblarından biri olan (**Şerh-i Akâid**) kitâbında, Sa'deddîn-i Teftâzânî buyuruyor ki, (Eshâb-ı kirâm arasındaki ayrılıkların, muhârebelerin iyi sebeplerle, güzel niyyetlerle yapıldığına inanmamız lâzımdır. Eshâb-ı kirâmdan birini söğmek, kötülemek câiz değildir. Hazret-i Âişe gibi nass ile üstünlüğü bilinen bir sahâbîyi kötülemek küfrdür. Nass ile bildirilmemiş bir sahâbîyi kötülemek ise, bid'atdır ve büyük günâhdır). (**Mevâhib-i ledünniyye**) kitâbında yazılı bir hadîs-i şerîfde, (**Eshâbım anıldığı zemân, dilinizi tutunuz! Onların şânlarına lâayık olmıyan birşey söylemeyiniz!**) buyuruldu. Bir hadîs-i şerîfde, (**Eshâbımdan birini söğeni dövünüz**) ve Taberânî ile Münâvînin bildirdikleri hadîs-i şerîfde, (**Peygamberleri söğen öldürülür ve Eshâbımı söğen dövülür**) buyuruldu. Celâleddîn-i Süyûtî hazretlerinin (**Câmi'ussağîr**) kitâbındaki hadîs-i şerîfde, (**Eshâbımın kusûrları, yanlış hareketleri olacaktır. Allahü teâlâ, onları bana bağışlıyacak, kusûrlarını afv edecektir**) buyuruldu. (**Hülâsa-tül-fetâvâ**) kitâbında diyor ki, (Hazret-i Ebû Bekri ve hazret-i Ömeri söğmek küfrdür. Fekat hazret-i Alîyi onlardan üstün sanmak, küfr değildir. Bid'atdır ve dalâletdir). İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfe hazretlerine, (**Ehl-i sünnet ve cemâ'at**) mezhebi nedir diye soruldukda, (Hazret-i Ebû Bekr ile hazret-i Ömerin en üstün olduklarına inanmak ve Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" iki dâmâdını sevmek ve abdest alırken ayaklardaki iki mest üzerine mesh etmek ve iyi, kötü her müslimânın arkasında nemâz kılmaktır) cevâbını verdi. (**Âdâb-ül-menâzil**) kitâbında, bir sahâbîyi bir kerre söğmek küfr değildir, dalâletdir. Bir veyâ iki veyâ üç kerre söğen, döverek ta'zîr olunur. Üçten fazla söğen, katl olunur denilmektedir.

Ehl-i sünnet âlimleri, Eshâb-ı kirâmın "radiyallahü teâlâ an-hüm ecma'în" üstünlük sırasını üçe ayırmıştır.

1 — **Muhâcirler:** Mekke şehri alınmadan önce, Mekkeden veyâ başka yerlerden, vatanlarını, memleketlerini terk ederek, Medîne şehrine hicret edenlerdir. Bunlar, Resûlullahın "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" yanına îmân ile gelmiş veyâ gelince îmân etmişlerdir. Amr ibni Âs hazretleri bunlardandır.

2 — **Ensâr:** Medîne şehrinde veyâ bu şehre yakın yerlerde ve Evs ve Hazrec adındaki iki arab kabîlesinde bulunan müslimânlara (**Ensâr**) denir "rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma'în". Çünkü Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" efendimize her dürlü yardımda ve fedâkârlıkda bulunacaklarına söz vermişler ve sözlerin-

de durmuşlardır.

3 — **Diğer Eshâb-ı kirâm** “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în”: Mekke şehri alındığı zemân ve dahâ sonra, Mekkede veyâ başka yerlerde îmâna gelenlerdir. Bunlara Muhâcir ve Ensâr denmez. Yalnız sahâbî denir. İbni Esîr İzzeddîn Alî Cezrînin (**Câmi’**) kitâbında, Muhâcirler Ensârdan, Muhâcirlerin önce gelenleri, Ensârın önce îmâna gelenlerinden ve Ensârın önce gelenleri, Muhâcirlerin sonra gelenlerinden dahâ üstün olduğu ve fekat, sonra îmâna gelen nice sahâbînin, önce îmâna gelenlerden üstün olduğu yazılıdır. Meselâ, hazret-i Ömer ve Bilâl-i Habeşî, kendilerinden önce îmâna gelen nice Sahâbîden dahâ üstündürler. İmâm-ı Süyûtînin (**Târîh-ul-Hulefâ**) kitâbında diyor ki: Ehl-i sünnet âlimleri, söz birliği ile bildirmiştir ki, Eshâb-ı kirâmın en üstünleri, Resûlullahın dört halîfesidir. Bunlardan sonra en üstünleri, Aşere-i mübeşşereden, ya’nî Cennet ile müjdelenmiş olan on kişiden geri kalan altısı ile hazret-i Hasen ve hazret-i Hüseyindir. Bunlardan sonra en üstünleri bu oniki kişiden başka, Bedr gazâsında bulunan üçyüzonuç (313) Sahâbîdir. Bunlardan sonra üstün olan, Uhud gazâsında bulunan yediyüz (700) kahramandır. Bunlardan sonra üstün olan hicretin altıncı senesinde, ağaç altında Resûlullah’a, (Ölmek var, dönmek yok) diye söz veren bindörtüyük (1400) kişidir. Bu sözleşmeğe (**Bî’at-ı Rıdvân**) denir.

(**Bahr-ül-Ulûm**) adındaki tefsîrde bildirilen hadîs-i şerîflerde, (**Ümmetimin en merhametlisi Ebû Bekrdir. Dinde en kuvvetli olan Ömerdir. Hayâsı en çok olan, Osmândır. Ahkâm-ı islâmiyyede her süâlî cevâblandıran Alîdir. Halâl ve harâm olanları en iyi bilen Mu’âzdir. Kur’ân-ı kerîmi en güzel okuyan Ubeyy bin Kâ’bdır. Münâfıkları tanıyan, Huzeyfetibni Yemândır. İsâ aleyhis-selâmın zühdünü görmek isteyen Ebû Zer’in zühdüne baksın! Cennet, Selmân-ı Fârisîye âşıkıdır. Hâlid bin Velîd, Allahın kılıcıdır. Hamza, Allahü teâlânın arslanıdır. Hasen ve Hüseyin Cennet gençlerinin en üstünüdür. Ca’fer bin Ebî Tâlib, Cennetde meleklerle berâber uçar. Cennet kapısını ilk açacak olan Bilâldir. Benim Kevser havuzumdan ilk içecek olan Süheyb-i Rûmîdir. Kıyâmet günü melekler ilk önce Ebüdderdâ ile müsâfeha eder. Her Peygamberin bir arkadaşı vardır. Benim arkadaşım Sa’d bin Mu’âzdir. Her Peygamberin Eshâbından seçtikleri vardır. Benim seçtiklerim, Talha ve Zübeyrdir. Her Peygamberin mahrem işlerini gören yardımcısı vardır. Benim yardımcım, Enes bin Mâlikdir. Her ümmetde hakîm vardır. Benim ümmetimde hikmeti çok söyliyeni Ebû Hüreyredir. Hassân bin Sâbitin sözleri Allah tarafından te’sîrlidir. Ebû Talhanın harb meydânındaki sesi, bir fırka askerden dahâ**

kuvvetlidir) buyurdu. (**Bahr-ül-ulûm**) kitâbını yazan Alâüddîn Alî Semerkandî sekizyüzaltmış (860) senesinde, Anadolu'da Lârende şehrinde vefât etmiştir.

İmâm-ı Süyûtî hazretleri (**Târîh-ul-Hulefâ**) kitâbında diyor ki: Hadîs-i şerîflerde, (**Ümmetimin en merhametlisi Ebû Bekrdir. Allahü teâlânın emrlerini yapmakda en şiddetlisi Ömerdir. Hayâsı en çok olanı Osmândır. Ahkâm-ı islâmiyedeki zorlukları en çok çözen Alîdir. Ümmetimin en emîni Ebû Ubeyde bin Cerrâhdır. Ümmetimin en zâhidi Ebû Zerdir. İbâdeti en çok olan Ebüdderdâdır. Ümmetimin en halîmi ve cömerdi Mu'âviye bin Ebî Süfyândır**) buyuruldu.

Resûlullahın vâlîleri: (Diyâr-ı Bekr)li kâdî Hüseyin dokuzyüzkırk (940) senesinde yazdığı (**Hamis**) kitâbında diyor ki, (Bâzân), Acem şâhı Husrev tarafından Yemen vâlîsi yapılmıştı. İmâna geldi. Resûl aleyhisselâm onu vâlî olarak yerinde bıraktı. İlk İslâm vâlîsi Bâzândır. Resûl aleyhisselâm, Hâlid bin Sa'îdi, San'a şehrine, Ziyâd bin Esedi Hadremût şehrine, Ebû Mûsel Eş'arîyi Aden şehrine, Ebû Süfyân bin Harbi Necrân vilâyetine, Mu'âviyenin büyük kardeşi Yezîdi Teymâ şehrine, Attâb bin Esyedi Mekke şehrine, Amr bin Âsı Ummân şehrine vâlî yapmıştır. Kâdî Hüseyin bin Muhammed, hicretin dokuzyüzaltmış (960) yılında Mekke'de vefât etmiştir.

Resûlullahın kâtibleri: Hazret-i Ebû Bekr, Ömer, Osmân, Alî, Talha, Zübeyr, Sa'd bin Ebî Vakkâs, Muhammed bin Seleme, Erkam bin Ebî Erkam, Abdüllah bin Erkam, Mugîre bin Şu'be, Ubeyy bin Kâ'b, Zeyd bin Sâbit, Ebû Süfyân bin Harb ve oğlu Mu'âviye ve büyük kardeşi Yezîd bin Ebissüfyân, Hâlid bin Velîd, Amr ibni Âs, Huzeyfe bin Yemândır. Bunlardan başka da kâtibleri vardı. Hepsi kırküç kişidir. İçlerinden en çok kâtiblik yapan, Zeyd bin Sâbit ile Mu'âviye bin Ebissüfyân idi "radıyallahü teâlâ anhümâ".

Yabancı memleketlere gönderdiği elçileri ondört kişidir. Bunlardan biri Amr bin Âs hazretleridir. Bunu Ummâna elçi olarak göndermiştir. Sonra Ummâna vâlî yapmıştır.

(**İstî'âb**) adındaki kitâbda, ikibinyediyüzyetmiş erkek ve üçyüzseksenbir aded kadın Sahâbînin hâl tercemesi yazılıdır. (**İstî'âb fî ma'rifetil Eshâb**) kitâbını yazan hâfız Yûsuf bin Abdüllah Kurtubî 463 [m. 1071] de vefât etmiştir. (**Mevâhib-i ledünniye**) kitâbında diyor ki, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" vefâtına kadar imâna gelenler sayısız ve hesâbsızdır. Mekke fethinde onbin, Tebük gazâsında yetmişbin, vedâ' haccında doksanbin ve Re-

sûlullah vefât ettiği zemân yeryüzünde yüzyirmidörtbinden ziyâde Sahâbî mevcûd idi.

Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” akrabâsından birkaç kişiden başka, Eshâb-ı kirâmın hepsi “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’in” yaşça, Resûlullahdan küçük idiler.

(Fevâyih-i Miskiyye) kitâbında, imâm-ı Vâkîdîden alarak diyor ki, Sahâbe-i kirâmdan en son vefât edenler şunlardır:

Abdullah bin Ebî Evfâ “radiyallahü teâlâ anh” hicretin seksenaltısında Kûfe şehrinde vefât etti.

Abdullah bin Yesr, seksensekiz yılında Şâmda vefât etti.

Sehl bin Sa’d “radiyallahü teâlâ anh” hicretin doksanbirinde yüz yaşında Medîne’de vefât etti.

Enes bin Mâlik, doksanüç yılında Basrada vefât etti.

Ebuttufoyl Âmir bin Vâsile, hicretin yüzüncü senesinde Mekke’de vefât etti. Sahâbe-i kirâmın en son vefât edeni budur.

Resûl aleyhisselâm, vefâtından sonra kimin halîfe olacağını hiçbir zemân, hiçbir kimseye açıkça bildirmedi. Vefâtından sekiz gün önce, hazret-i Ebû Bekri kendi yerine imâm ta’yîn buyurarak, halîfe olacağına işâret eyledi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” hasta olmadan çok evvel bir kerre mescide çıkmayıp, nemâzı kılsınlar diye emr buyurdu. Hazret-i Ebû Bekr bulunmadığı için, hazret-i Ömer imâm oldu. Resûl aleyhisselâm, hazret-i Ömerin sesini işitince, **(Hayır, hayır, Allahü teâlâ ve müslimânlar Ebû Bekrden râzıdırlar, Ebû Bekr nemâzı kıldırın!)** buyurdu. Bir kerre de, hazret-i Alîye karşı buyurdu ki: **(Eshâbım arasında senin en üstün olmanı Allahü teâlâdan üç kerre istedim. Allahü teâlâ, Ebû Bekrin en üstün olmasından râzı oldu).** Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, kendisinden sonra hazret-i Ebû Bekrin halîfe olacağını, birçok zemân işâret buyurmuşdu. Meselâ, Medîneye hicret buyurup, Mescid-i şerîf yapılırken, mubârek eliyle temele bir taş koyup, hazret-i Ebû Bekre; taşını benim taşımın yanına koy, buyurdu. Sonra hazret-i Ömere; taşını Ebû Bekrin taşının yanına koy buyurdu. Sonra hazret-i Osmâna; taşını Ömerin taşının yanına koy buyurdu. Hazret-i Osmân taşını Ömerin taşının yanına koyunca, **(Benden sonra, bunlar halîfelerimdir)** buyurdu. İmâm-ı Ahmedin Müsnedinde ve Münâvînin **(Künûz-üddekâik)** kitâbında bildirilen hadîs-i şerîfde, **(Benden sonra, şu ikisine tâbî’ olunuz: Ebû Bekr ve Ömere)** buyuruldu. Bir kerre bir kadın gelip bir şey istedi. Sonra gel buyurdu. Gelip sizi bulamazsam ne yapayım, deyince, **(Beni bulamazsan Ebû Bekre git! Benden sonra halîfem odur)** buyurdu. Vefât edeceklerine yakın, **(Bana kâğıd kalem geti-**

riniz! Ebû Bekre birşeyler yazacağım) buyurdu ve sonra, **(Allahü teâlâ ve müslimânlar Ebû Bekrden râzıdırlar)** dedi. Allâme İbnül Hemmâm **(Müsâyere)** adındaki kitâbında diyor ki: Allahü teâlâ, hazret-i Ebû Bekrin halîfe olacağını Resûlüne “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” bildirmişti. Fekat, ümmetine söylemesini emr etmemişti.

Hazret-i Ebû Bekr, Resûlullahdan iki sene ve birkaç ay sonra dünyâyâ geldi. Babası, Ebû Kuhâfe Osmândır. Yedinci babası olan Mürre, Resûlullahın da yedinci babasıdır. İsmi önceden Abdülkâ'be idi. Resûl aleyhisselâm Abdüllah olarak değiştirdi. Ebû Bekr, Bekrin babası demektir. Bekr isminde oğlu yoktur. Fekat, Arabistândaki âdete göre, oğlu olmak için, bir erkek babası diye soyadı konulurdu. Bunun için, kendisine Ebû Bekr demiş idi. Cehennemden âzâd olduğu, çeşitli hadîs-i şerîflerde bildirildiği için, **(Atîk)**, ya'nî (âzâd olmuş adam) da denir. Resûlullahın mi'râcını işitir işitmez, inanarak kâfirleri şaşkına çevirdiği için, Allahü teâlâ **(Siddîk)** ismini vererek şereflendirdi. Beyâz yüzlü, za'îf, nûrlu bir zât idi. İmâna gelmeden evvel Kureyş kâfirlerinin ileri gelenlerinden, büyüklerinden, sayılı olanlarından ve sözü tutulanlarından idi. İmâna gelmeden önce de, çok affı, ağırbaşlı, doğrulukla meşhûr idi. Hiç şerâb içmemiş, şî'r söylememişti. Mekkenin sayılı tüccârlarından olup, pek zengin idi. Çok hayr yapar, iyiliği severdi. İmâna gelmeden evvel, Resûlullah ile gençlik arkadaşı idi. Çok sevişirlerdi. Ticâret için gitdiği yerlerde, âhır zemân Peygamberinin geleceğini, kendisinin ona sahâbî olacağını, kâhinlerinden ve din âlimlerinden çok işitmişti. Resûlullah çağırınca, seve seve hemen imâna geldi. Annesi Ümmülhayr da, ilk imâna gelenlerdendir. Fekat babası Osmân, ancak Mekkenin fethinde, çok yaşlı iken imâna geldi. Eshâb-ı kirâm arasında, babası, anası ve çocuklarının ve torunlarının hepsi imâna gelen, Ebû Bekrden başka kimse yoktu.

Mekkede iken ve hicret ederken ve Medînede her gazâda ve harb olmıyan zemânlarda Resûlullahın yanından ayrılmadı. Bir iki def'a izn ile ayrılmışdır. Resûlullahın sâdık dostu ve sır arkadaşı ve her işinde müsteşârı idi. **(Allahü teâlâ, beni dört vezîr ile kuvvetlendirdi. İkisi melekdir. İsmi Cebrâîl ve Mikâildir. İkisi de insandır. İsmi Ebû Bekr ve Ömerdir)** hadîs-i şerîfi, şerefine yüksek olduğunu göstermektedir. Eshâb-ı kirâm, Resûlullahın yanında, halka olarak otururlardı. Resûl aleyhisselâm, sağ yanına Ebû Bekri, sol yanına Ömeri oturturdu. Ebû Bekrin üstüne ve yok iken onun yerine, kimseyi oturtmazdı. Yeri boş kalırdı. Güzel huyları, cesâreti, cömerdliği, ilmi, zekâsı ve hele takvâsı Sahâbe-

nin hepsinden fazla idi. Hazret-i Alî, (İçimizde en cesûr Ebû Bekrdir) buyurdu. Resûlullah vefât edince, Arabistândaki köylülerin çoğu dinden çıkdı, mürted oldular. Hazret-i Ebû Bekr, halîfe olunca, mürtedlerle harb etmeği emr buyurdu. Eshâb-ı kirâm, bütün Arabistâna karşı nasıl harb edebiliriz dediler. Kılıncını çekip ilerledi. Eshâb-ı kirâm arkasından yürüdüler. Velleyl sûresinin onyedinci âyet-i kerîmesi ile senâ buyuruldu. Resûl aleyhisselâmın **(Ebû Bekrin malı gibi hiçbir kimsenin malı bana fâideli olmadı)** buyurduğu, imâm-ı Ahmedin Müsnedinde ve Münâvîde yazılıdır. Ticâretten bütün kazancını Resûlullah için dağıtdı.

Halîfe iken, ağır bir sül çıkınca, cevâbını Kur'ân-ı kerîmde, bundan sonra bildiği hadîs-i şerîflerde arardı. Bulamayınca, Sahâbeye sorardı. Hadîs-i şerîf ile çözemezler ise, birlikde araştırırlar, söz birliği olursa, öylece yapardı. Söz birliği olmazsa, kendi ictihâd ederdi. Hazret-i Ömer “radiyallahü teâlâ anh” halîfe iken, Kur'ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîflerde bulamadığını, Ebû Bekrin “radiyallahü teâlâ anh” ictihâdında bulursa, ona uyardı. Bulamazsa, kendi ictihâd ederdi.

Zekâsı şaşılacak kadar çokdu. Birgün Resûl aleyhisselâm, **(Allahü teâlâ, bir kuluna, dünyâ ile âhiretten hangisini istersin dedi. O kul, Rabbimin yanında olan ni'metleri isterim dedi)** buyurunca, Resûlullahın vefât edeceğini hemen anlayıp çok ağladı. Eshâb-ı kirâm, hazret-i Ebû Bekrin bu çabuk anlayışına şaşıp kaldılar. Resûl aleyhisselâm, **(Kur'ân-ı kerîmi en çok bilen, imâm olur)** buyurmuşdu. Vefât edeceği zemân, hazret-i Ebû Bekrin imâm olmasını emr edince, Eshâb-ı kirâm arasında, Kur'ân-ı kerîmi en çok anlıyanın kendisi olduğu haber verilmiş oldu. Hadîs-i şerîfleri ve Resûlullahın edeblerini en çok bilen o idi. Eshâb-ı kirâm, sıkışdıkları şeyleri ondan sorar, öğrenirlerdi. Kendisinden bizlere az sayıda hadîs-i şerîf ulaşmasının sebebi, Resûlullahdan sonra az yaşadığı ve bu kısa zemânı, mürtedlerle ve âsîlerle savaşda geçirdiği içindir. Rü'yâ ta'bîrinde, Eshâb-ı kirâmın en üstünü idi. Tâbi'înin büyüklerinden olan ve rü'yâ ta'bîri ile meşhûr olan İbni Sîrîn, (Resûlullahdan sonra, rü'yâ ta'bîrinde en üstün olan Ebû Bekrdir) demişdir. Arab kabîlelerinin ve hele Kureyş kabîlesinde olanların soylarını saymakda en bilgili idi. İleriyi görüşü, buluğu, tedbîr alışı da, herkesden üstün idi. Resûl aleyhisselâm dünyâ işlerinin hepsini ona danıştırdı. Bir hadîs-i şerîfde, **(Cebrâîl bana dedi ki: Allahü teâlâ Ebû Bekr ile danışmayı sana emr ediyor)** buyuruldu. Âl-i İmrân sûresi yüzellidokuzuncu âyetinde, **(İşlerinde onlara danış!)** emri, hazret-i Ebû Bekr ve hazret-i Ömer ile müşâvere etmek için geldi. Eshâb-ı kirâm arasında, Kur'ân-ı kerîmin hepsini ezberliyen

birkaç kişiden biri, hazret-i Ebû Bekrdir.

Hazret-i Ebû Bekrin, Peygamberlerden sonra insanların en üstünü olduğunu gösteren âyet-i kerîmeler ve pek çok hadîs-i şerîf vardır. Bunlardan birkaçını bildirelim:

Tevbe sûresinin kırkbirinci âyetinde meâlen, **(Mağaradaki iki kişinin ikincisi)** buyuruldu. Bu âyet-i kerîme, hazret-i Ebû Bekri “radiyallahü teâlâ anh” medh etmektedir. Velleyl sûresinin beşinci âyeti, hazret-i Ebû Bekrin şânını bildirmekte olduğu, söz birliği ile haber verilmiştir. Yine bu sûrenin onyedinci âyeti, hazret-i Ebû Bekr için nâzil oldu. Bekara sûresinin 274. cü âyeti, Ebû Bekr hakkında nâzil olduğu da bildirilmektedir. Çünkü, sadaka vermenin çeşidli sevâblarına kavuşmak için, geceleri onbin altunu gizli olarak, onbin altunu da, gözönünde olarak ve gündüzleri de böyle onarbin altunu sadaka vermiştir.

Deylemînin bildirdiği ve Münâvîde yazılı olan hadîs-i şerîfde, **(Ebû Bekr-i Sıddîk, insanların en iyisi ve en üstünüdür. Yalnız Peygamber değildir)** buyuruldu. Yine Deylemînin bildirdiği ve Münâvîde yazılı hadîs-i şerîfde, **(Ebû Bekrin ismi, gök ehli arasında atıktır. Yeryüzünde de atıktır)** buyuruldu.

Ebû Nu’aymın “rahime-hullahü teâlâ” bildirdiği ve Münâvîde yazılı hadîs-i şerîfde, **(Ebû Bekr, Allahü teâlânın ateşden âzâd ettiği kimsedir)** buyuruldu.

Bir hadîs-i şerîfde, **(Peygamberlerden başka Ebû Bekrden daha üstün bir kimse üzerine güneş doğmadı)** buyuruldu.

Bir hadîs-i şerîfde, **(Hiçbir kimse, bana sohbeti ile ve malı ile Ebû Bekr kadar fâideli olmadı. Eğer Rabbinden başka dost edinseydim, Ebû Bekri dost edinirdim)** buyuruldu.

Bir hadîs-i şerîfde, **(Ümmetinden en önce Cennete girecek olan, Ebû Bekrdir)** buyuruldu.

Deylemînin “rahime-hullahü teâlâ” bildirdiği ve Münâvîde yazılı bir hadîs-i şerîfde, **(Ebû Bekri sevmek ve ona şükr etmek, ümmetimin hepsi üzerine vâcibdir)** buyuruldu.

Hatîb-i Bağdâdînin “rahime-hullahü teâlâ” bildirdiği ve Münâvîde yazılı hadîs-i şerîfde, **(Kıyâmet günü, insanların hepsi hesâb olunur. Yalnız Ebû Bekr olunmaz)** buyuruldu.

Bir hadîs-i şerîfde, **(İyi huylar üçyüzaltmış dânedir. Allahü teâlâ dilerse, bir kuluna bu huylardan birini verir. Bu huylardan dolayı, onu Cennete sokar)** buyuruldukda, hazret-i Ebû Bekr, (Yâ Resûlallah! O huylardan birisi bende var mıdır?) dedikde, **(Evet, sende o huyların hepsi vardır)** buyuruldu.

Birgün, **(Ey mutmainne olan nefs!..)** âyet-i kerîmesi sonuna kadar okundu. Hazret-i Ebû Bekr “radiyallahü teâlâ anh”, (Yâ Resûlallah! Bu ne güzel şeydir) dedikde, **(Sen ölüürken, melek, sana böyle söyleyecektir)** buyurdu.

Hazret-i Ebû Bekr, bir kerre Sahâbeden birine incindi. Resûl aleyhisselâm bunu işitince, Eshâb-ı kirâmı toplayıp, **(Allahü teâlâ, beni size Peygamber gönderdi, inanmadınız. Yalnız Ebû Bekr inandı. Bana malı ile, canı ile yardım etdi. Benim hâtırım için, bu arkadaşımı incitmeyiniz!)** buyurdu. O günden sonra hiç kimse, hazret-i Ebû Bekri incitecek bir şey söylemedi ve yapmadı “radiyallahü teâlâ anh”.

Bir hadîs-i şerîfde, **(Cebrâîl aleyhisselâma, hazret-i Ömerin üstünlüklerini sordum. Cebrâîl bana, Ömerin üstünlüklerini, Nûh aleyhisselâmın peygamberlik zemânı kadar, (ya'nî 950 sene) anlat-sam bitiremem. Bununla beraber, Ömerin bütün iyilikleri Ebû Bekrin iyiliklerinden birisi kadardır dedi)** buyurdu.

En çok kimi seviyorsun, yâ Resûlallah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” denildikde, **(Âişeyi)** buyurdu. Erkeklerden kimi dediklerinde, **(Âişenin babasını)** buyurdu. Ondan sonra kimi denildikde, **(Ömer bin Hattâbı)** buyurdu.

Birgün, hazret-i Ebû Bekr ile hazret-i Ömeri “radiyallahü teâlâ anhümâ” göstererek, **(Bu ikisi Peygamberlerden başka, Cennetdeki insanların en üstünüdür)** buyurdu.

Birgün, Resûlullahın sağ yanına Ebû Bekr, sol yanına Ömer “radiyallahü teâlâ anhümâ” geldiler. Mubârek elleri ile herbirinin elinden tutup, mescid-i şerîfe girdi ve **(Kıyâmet günü, üçümüz böyle geliriz)** buyurdu.

Birgün hazret-i Ebû Bekrle hazret-i Ömeri görünce, **(Bu ikisi benim gözüm ve kulağım yerindedir)** buyurdu.

Birgün bu ikisine karşı, **(Beni ikiniz ile kuvvetlendiren Allahü teâlâyâ hamd olsun!)** buyurdu.

Bir hadîs-i şerîfde, ikisine karşı, **(İkinizin uyuşduğunuz her şeyde, sizden ayrılmam)** buyurdu.

Deylemînin “rahime-hullahü teâlâ” bildirdiği ve Münâvîde yazılı hadîs-i şerîfde, **(Her Peygamberin halîli vardır. Benim halîlim Ebû Bekrdir)** buyurdu.

Bir hadîs-i şerîfde, **(Her Peygamberin ümmeti arasından çok sevdiği kimseler vardır. Benim seçtiğim, Ebû Bekr ve Ömerdir)** buyuruldu “radiyallahü teâlâ anhümâ”.

Bir hadîs-i şerîfde, **(Ümmetinden, lâ ilâhe illallah kelimesini**

istediğim gibi, Ebû Bekr ile Ömeri sevmelerini de istiyorum) buyurdu “radıyallahü teâlâ anhümâ”.

İbni Adînin “rahime-hullahü teâlâ” bildirdiği ve Münâvîde yazılı olan hadîs-i şerîfde, **(Ebû Bekr ile Ömeri sevmek îmandır. Bunlara düşmanlık küfrdür)** buyurdu. Bu hadîs-i şerîfden dolayı, âlimlerin hepsi, hazret-i Ebû Bekr ile hazret-i Ömere söğmek ve düşmanlık etmek küfr olduğunda söz birliğine varmışlardır ve Allahü teâlâ, şî’îlere la’net etsin demişlerdir.

Bir hadîs-i şerîfde, **(Ebû Bekrin îmânı, bütün insanların îmânları toplamı ile dartsa, Ebû Bekrin îmânı dahâ ağır gelir)** buyuruldu “radıyallahü teâlâ anh”.

Hazret-i Alî buyuruyor ki, (Hangi iyilikde birinciliği kazanmak istedimse, Ebû Bekri hepsinde kendimden ilerde buldum). Yine buyuruyor ki, (Resûlullahdan sonra insanların en hayrlısı Ebû Bekr ile Ömerdir. Bir mü’minin kalbinde, benim sevgim ile Ebû Bekre ve Ömere düşmanlık birarada bulunamaz). Hazret-i Alî her hutbesinde, (Yâ Rabbî! Hulefâ-i râşidîni ıslâh eylediğin gibi, bizi de ıslâh eyle!) derdi. Hulefâ-i râşidîn kimlerdir denildikde, gözleri yaşla dolup, (Onlar, benim çok sevdiğim, Ebû Bekr ile Ömerdir) buyurdu.

Hazret-i Ömer “radıyallahü teâlâ anh” dâimâ (Ebû Bekr bizim seyyidimizdir) derdi. Yine o, (Keşki, Ebû Bekrin göğsünde bir kıllı olsaydım) buyurdu. Yine o, (Cennetde, her ân Ebû Bekri görmek isterim) derdi. Yine hazret-i Ömer, (Hiçbir iyilikde, Ebû Bekre yetişemedim) buyurdu.

Hazret-i Ebû Bekrin “radıyallahü teâlâ anh”, re’feti, merhame-ti pekçok olduğu için, ona (Evvâh) derlerdi “radıyallahü teâlâ anh”.

Cebrâîl aleyhisselâmın Resûlullah ile konuştuğunu, yalnız hazret-i Ebû Bekr “radıyallahü teâlâ anh” işitirdi.

Büyük âlim Bedreddîn Mahmûd bin Ahmed Aynî “rahime-hullahü teâlâ” **(Zeynül-mecâlis)** kitâbında diyor ki, hazret-i Ebû Bekr-i Sıddîk “radıyallahü anh”, (İnsana zarar dilinden gelir) ata sözüne göre, Allahü teâlânın râzı olmadığı birşeyi söylememek için, oniki sene mubârek ağzına taş koyardı. İslâmiyyete veyâ edebe uygun birşey söyliyeyeceği zemân, taşı çıkarırdı. Yaz günlerinde oruç tutar, kış günlerinde tutmazdı. Allahü teâlâdan o kadar çok korkardı ki, bir kuş görüp, (Ey kuş ne mutlu sana ki meyveleri yirsin. Yapraklar arasında gölgelenirsin. Kıyâmetde hesâba çekilmezsin. Keşki, Ebû Bekr de senin gibi olsa idi) demişdi. Bir kerre de, (Keşki bir yeşil ot olaydım. Hayvanlar beni yiyeydi. Böylece,

kıyâmet günü yaratılıp hesâba çekilmeseydim) buyurdu.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” vefât edince, Ensâr biraraya toplanıp, bizden bir emîr, Muhâcirlerden de bir emîr olsun dediler. Hazret-i Ebû Bekr “radiyallahü teâlâ anh”, bunu işitince, hazret-i Ömeri “radiyallahü teâlâ anh” yanına alıp, oraya geldi ve **(Halîfeler Kureyş kabîlesindedir)** hadîs-i şerîfini okudu. Hazret-i Ömer de (Ey Ensâr! Resûlullahın hazret-i Ebû Bekri imâm yaptığını unuttunuz mu? Hanginiz Ebû Bekrden dahâ üstün olduğunu söyleyebilir?) dedi. Ensârın hepsi birden (Ebû Bekrden dahâ üstün olmağı söylemekden Allahü teâlâyâ sığınırız) dediler. Hepsi Ebû Bekri “radiyallahü teâlâ anh” halîfe seçtiler. Hazret-i Alî ile hazret-i Zübeyr “radiyallahü teâlâ anhümâ” orada yoktu. Ertesi gün bunlar da mescide gelip, Eshâb-ı kirâmın hepsi “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’în” hazret-i Ebû Bekri “radiyallahü teâlâ anh” söz-birliği ile halîfe yaptı. Tefsîr kitâblarında diyor ki: Feth sûresinin, **(Arâbdan size uymıyanlara söyle...)** meâlindeki emri, hazret-i Ebû Bekrin hilâfetinin hak ve doğru olduğunu göstermekdedir. Çünkü, bu âyet-i kerîme geldikten sonra, müslimânları kâfirlere karşı gazâ etmeğe çağırarak, hazret-i Ebû Bekrin “radiyallahü teâlâ anh” mürtedler ile gazâyâ çağırmasından sonra olduğu muhakkaktır. Bu âyet-i kerîmede meâlen **(Ona itâ’at ederseniz, Allahü teâlâ size sevâb verir)** buyuruluyor. Hazret-i Ebû Bekrin hilâfeti “radiyallahü teâlâ anh” haksız olsa idi, ona itâ’at edenlere sevâb verilir denilmezdi.

Emîr Cemâleddîn Yûsüf Zâhirînin **(Mevridil-letâfe)** kitâbında diyor ki, Allahü teâlâ, bütün insanlar arasında üç kimseye halîfe demiştir: Âdem aleyhisselâma, Dâvûd aleyhisselâma ve hazret-i Ebû Bekre “radiyallahü teâlâ anh”.

Hazret-i Ebû Bekr, hazret-i Ömeri “radiyallahü teâlâ anhümâ” hâkim yaptı, hazret-i Osmânı “radiyallahü teâlâ anh” kâtib yaptı. Ebû Ubeyde “radiyallahü teâlâ anh” de emniyet âmiri idi. Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” gümüş yüzüğünü parmağına takdı. Halîfe olunca da, ticâretini bırakmadı. Eshâb-ı kirâm “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’în” ticâret yapmasını uygun görmeyip, kendisine Beyt-ül-mâldan günde yarım koyun ve sene de 2500 akçe gümüş ve yazlık ve kışlık birer kat elbise verildi.

Mir’ât-i kâinât kitâbından alınan yazı burada temâm oldu.

Allahümme innî eûzü-bike min azâbil-kabri ve min azâbinnâr ve min fitnetil mahyâ velmemâti ve min fitnetil Mesîhiddeccâl.